

IN PACE IN DIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS.

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NIDUM ALTARIA.

XV. ÉVF. 1914. 10. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES.

PARCE POPULO TUO.

QUI FRUMENTUM

ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVASTI

CUJUS NON SUM DIGNUS.

Központi oltáregyesületi érem.

Hivatalos oltáregyesületi érem. Kapható: Oltáregyesületi iroda. Budapest IX., Üllői-ut 77. Egy darab ára ezüst kivitelben: 2.60 korona. Aluminium kivitelben: 90 fillér.

Imádkozzunk a hadbavonultakért. E nagy idők minden lelki vihara, minden reménysége, bizodalma, minden gyásza, lemondása, fölemelkedése megszólal ez imádságoskönyv soraiban. Névtelen szerző tollából több eredeti imádságot találunk benne, amelyek stílusuk szépségénél és tartalmuk mélységénél fogva nagy figyelemre tarthatnak számot. Az író szerencsésen eltalálta az imádságok biblikus hangját és amellet mondataiban költői lendület is van. A kis füzetet melegen ajánljuk. Ára 20 fillér és megjelent az *Élet* irod. társ. kiadásában. A tiszta jövedelmet a Vörös Kereszt Egyletnek és Kath. Karitásznak fogják adni. Levélbélyegek be- küldése ellenében is szállítjuk.

ÖRÖKI MŰVÉSZET

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Dr. Tiefenthaler József*: Az oltáregyesület áldozata a haza oltárán. — *Dr. T. J.*: XV. Benedek pápa. — *Blaskó Mária*: Aranymosás. — Történelmi Tár. *Timár Kálmán*: A kassai Krisztusteste társulat. — *Jéusom, örömm.* Rovatvezető: *Dr. Szallaba Emil*: X. Pius — XV. Benedek. Feslő bimbók. A kis hős. Mária-Radna. (Költemény). — Röptében a nagyvilág körül. — Egyesületi élet.

Az oltáregyesület áldozata a haza oltárán.

A BUDAPESTI központi oltáregyesület hazafias szive is megdobbant a nemzet ezreit ölő rémes háború valóságára. Augusztus 28-án Üllői-úti székházában népes értekezletet tartott özv. örgróf *Pallavicini Edéne* elnöklete alatt, mely egyhangú lelkesedéssel helyeselte az elnökség azon korábbi intézkedését, hogy a budapesti központi oltáregyesület minden anyagi erejét a sebesült katonák ápolására óhajtja fordítani. *Kánter Károly* igazgató emelkedett szavakban vázolta az oltáregyesület hivatását a jelen időkben. Nagy fordulópontra — úgymond — nemzeti és vallási életünkben ez a háború. Már is olyan nagy erényeket vetett felszínre, melyekről a hitetlenség örvénye felé rohanó nemzetünknel komolyan kételkedtünk. Míg véres csaták dúlnak a határszéleken, igazság és kapzsiság, magyar-német becsületesség és moszkovita-angol ravaszság világcsatákat vívnak, addig itthon a megdöbönt társadalmat a megértés, egybeolvadás, hazafiasság és vallásosság nemzetfenntartó erényei járják által.

Az oltáregyesületnek is helyt kell állni ebben a történelmi időben. Az oltáregyesület is álljon munkába a nemzet nagy eseményei színterén. Tudvalevő, hogy az oltáregyesület kettős célt szolgál: az eucharisztikus Úr Jézus imádását és a szegény templomok gondozását. Mindkettő ma nagyobb szükséglet, mint valaha volt, csak a *gyakorlás módja* változott.

A lélek emelése Istenhez, Istenben bizás, a vallásos felbuzdulás, a katonák megerősítése a szentségi Jézussal: a bátor hadsereg győzelmének biztos záloga. E téren buzgólkodjék minden oltáregyleti tag széles ez országban, itt excellenter eucharisztikus munkatér nyílt meg az oltáregyesületi tagoknak.

Az oltáregyesület másik célja t. i. a szegény templomok felségítése tulajdonképen az eucharisztikus Úr Jézus ruházása. Jusson csak eszünkbe a mi Urunk mondása: Bármit tesztek egynek a legkisebbek

közül, nekem cselekszitek. Sőt az Úr azonosítja magát a nyomorgó emberekkel, mikor az utolsó ítélet zsinórmértékeként azt állapítja meg, hogy tápláltuk-e az éhezőt, ruháztuk-e a meztelent, befogadtuk-e a hajléktalant.

Tehát Krisztus mondja, hogy a betegápolás, a szenvedők gondozása eucharisztikus, Krisztusnak tett szolgálat.

Mindezek előrebocsátása után az oltáregyleti igazgató a következő indítványt teszi:

1. Az oltáregyesület, míg a háború tart, a sebesült katonáknak dolgozik. Megnyitja tehát naponként délután 2-től 6-ig munkatermeit, a sebesült katonák szükségleteinek elkészítésére.

2. A tagdíjak és adományok a sebesült katonák gondozására fordítatnak.

3. Az oltáregyesület 63 ágyból álló kórházai nyit meg a sebesültek számára, kiket maga kíván ellátni és gondozni.

Az igazgató előterjesztése a legnagyobb lelkesedést keltette a tagoknál. Sőt mindjárt meg is indult az adományozás. Az elnöknő öccsellencsiája 2000 K-t szánt a kórház fenntartására, a Szent Jobb 300 koronányi gyűjtése szintén e célra ajánlatot tett fel.

A választmányi hölgyek iveket kértek, hogy velük tagjaik körében gyűjthessenek. A gyűlésen jelen volt *Zichy Sarolta* grófnő erősen hangsúlyozta, hogy milyen üdvös vásznak, sifónt és másféle feldolgozásra alkalmas anyagot hozni. Hiszen az oltáregyesület nemcsak a maga sebesültjeit szeretné ellátni a szükségességekkel, hanem szellemének megfelelően a főváros vagy esetleg a vidék más kórházai számára is dolgozni.

Mikor e sorok napvilágot látnak, már hetek óta gondozza 63 sebesültjét a központi oltáregyesület. A vezetőség meg van győződve, hogy az oltáregyesület hazafias áldozatkészsége erős visszhangot kelt az ország oltáregyesületeinél és az oltáregyleti tagoknál, kiket az Úr Jézus szeretete meg fog tanítani arra, hogy a központot anyagilag támogassák, adományaikkal segítsék áldozatos munkájában.

Dr. Tiefenthaler József.

XV. Benedek pápa

AZ ÚR JÉZUS szeretete földi jegyese, az anyaszentegyház iránt sohasem volt annyira érezhető, mint most. A szentéletű X. Pius pápa halála amily meglepő volt, annyira megdöbbentő. Az egész világ háborúban áll, az országok határait mindenütt vér borítja, mintha az Úr Isten büntető keze suhintana végig a világon, mely a hitetlenség örvénye felé törekedett. S ilyen körülmények közt az egyház fő nélkül marad, hajója

elveszti kormányosát, az Úr Jézus földi helyettesét. Lehet-e új pápát választani, aggódtak sokan. S lehetett, olyan békében, olyan csendben, ahogy csak isteni dolgok folyhatnak, ahol nincsen szerepe az emberi gyengeségnek és szenvedélynek. Szeptember 3-án délben, a 10-ik szavazás

XV. Benedek pápa.

után, megjelent della Volpe bíbornok a szent Péter templom erkélyén s a sok ezernyi tömegnek jelentette az örömhírt: «Nagy örömet hirdetek nektek. Van pápánk della Chiesa Jakab személyében, aki a XV. Benedek nevet vette fel». Az új pápa 1854-ben született Genuában, mint ősi örgrófi család sarja. XIII. Leó pápa idejében a pápai udvarban Rampolla bíboros-államtitkár oldala mellett töltött be fontos állomásokat. 1907-ben

Ilett Bologna érseke. Itt csendes, áldásteljes működést fejtett ki, bizonyára mit sem sejtve, minő szándékai vannak vele az isteni gondviselésnek. Még csak az idén, Magyarország hercegprímásával egyidőben lett bíboros. Midőn szeptember 3-án 53 bíboros reáadta szavazatát néhány percig tenyerébe rejtve arcát térdelt az oltár lépcsőin. Bonum opus est episcopatus — jó a főpásztori hivatal, mondotta szent Pál a maga apostoli hivataláról, mely neki kimondhatatlan szenvedést, üldözést, fáradságot, ostorcsapást jelentett.

Della Chiesa bíboros is tudhatta, hogy a szentatya nagy apostoli hivatala is ilyen bonum opus, tele szenvedéssel, félreértéssel, óriási, a legnagyobb felelősséggel Isten színe előtt.

Azért rejtette arcát tenyerébe. De az Isten akarata győz. Úgy vezérelte az egyház nagyjainak szándékait, hogy ő üljön be a kétezer éves pápai székbe. S azért meg is adta az elhatározás erejét az oltár előtt remegő lelkének. Kijelentette, hogy elfogadja a méltóságát és XV. Benedek nevét veszi fel. Faszcináló öröm szállta meg a bíbornokok szívét. Trónra ültették, ráadták a halászyűrűt és a pápai díszruhákat, lábcsőkhöz járultak mindannyian, kiket az új pápa szeretettel megölelt. Bámulattal állunk meg az egyház isteni intézménye előtt. A legnagyobb zavarok közt minő könnyen gyakorolja a legnagyobb életmegnyilvánulását. Nyugodtan, szentül, fenségesáhitattal ment végbe a pápaválasztás, mint egy kétezer éves aggastyánhoz, a vértanuk véréből megszentelt és megedzett egyházhoz illik. Gyorsan, könnyedén, három nap alatt meg van az új pápa annak bizonyítékául, hogy az egyház örökifjú jegyese az isteni üdvöztőnek, mely egyházban ma is az Úr Jézus isteni creje, kegyelmének árja, ígéreteinek beteljesedése dolgozik.

Százszoronta jobban akarok egyházzal ragaszkodni, azt szeretni és neki engedelmeskedni, mint eddig és az engedelmes jó juhocska alázattal és megadásával hódolok meg szentegyházam új fejének, XV. Benedek pápának, kit a jó Isten az egyháznak és a lelkek üdvének javára tartson meg soká 300 milliónyi hívei szeretetében.

Dr. T. J.

Aranymosás

HÖVÉNYSZEMEKBŐL akarok aranyat mosni és monstranciát önteni belőle az Eucharistiának. Nagy szentek szívében aranybánya van és onnan aknázzák hozzá az aranyat...

Hétköznapi laikus élet a mi életünk... Országutat tiprók vagyunk, verejtéket törülünk és kenyérért dolgozunk. A magasságok perspektívája látókörünkben szükségbe ful, a mélységeket mindennapi élet pora takarja...

Mi vagyunk a hétköznapi lelkek, akik napszámban dolgozunk.

Mi nem vagyunk sziklatörő, hegyek mélységében járók — akik titokzatos mélységekből kincsszámra hozzák az aranyat...

Mi vagyunk a szegény aranymosók, akik hétköznapi életünk fővényéből szeménként szedjük ki az aranyat.

Mert ne higgyétek, hogy a mi életünkben nincs csillogás! Ne higgyétek, hogy a csodák világa előttünk zárva van... Kutassatok a fővény-szemekben és keressétek benne az aranyat...

Én is szegény aranymosó vagyok, aki egyszerű életem fővény-szemeiből keresem a kincseket, monstranciát önteni belőle az Eucharistiának.

I. «...Mikor a kőből szikra pattan.»

Én vagyok a kő, amit régi idők ereje vetett a jégvilágba... Jégvilágok hidege repesztí a sziklát, ezer sebet ütve kőszívébe... Glecserek árja lehel körém fagyot, megdermesztve körül az életet...

Ti országúton járók, nem éreztétek ti is a jégvilágot...? Mikor ifjú érzések melege lassan megfagyott szívetekben... Mikor a lelketek kisugárzó készségét lefagyasztotta az óriási közöny.

Álomvesztésnek mondják ezt a költők és elkopásnak nevezi az élet. Mintha köveket hordanánk a mellünkben, poros utakat látunk köröskörül.

Kőszívvel indultam én is poros úton... De annak a poros útnak kanyargása valahogy a templom felé vitt, ahol összetalálkozik királyi lelkek és koldusok útja.

Akkor vetette ki világát a templom homályából az öröklámpa fénye. A fény áthatolt bordán-csontokon oda, ahol a szív dobog.

És szikra pattant ki a hideg kőből...

Csodás fénye ráesett a poros útra, hogy megpillantsam fővény között az arany szemeket. Így tudtam meg azután a poros utak rejtett kincseit és a kincskeresők szomjasságával borultam térdre aranyat keresni.

Mosni... mosni... kimosni a mindennapiság szürke fővényéből új megértések örömkönnyeivel.

Azóta hirdetem: szürke utak fáradt lelkei, menjetek az Eucharistiához, ott megtaláljátok arany szemeket a poros, kopott életköröknek is.

II. «Ékességet vertem apró kincsszemekből.»

Már kimostam pár fővény szemet a szürke porrétegből.

Az a porréteg az iskolámban feküdt és elfödte előlem a gyermekeim lelkét.

De mikor kipattant a szikra, átvilágított fénye porrétegen és fel-födte előttem a kicsi lelkek fényes ragyogását.

Vak voltam, ki bekötött szemekkel jár a világozásban.

Most már látok, látom sziporkázását a lelki szépségeknek. Krisztus fehér testén át nézem és majd elvakít a fénye. Így-így szépek a gyermek-szívek Krisztus testén át nézve.

— Menjetek áldozni — sugom a fülükbe, a szívükbe, lelkükbe és megfogva kezüket, lábujjhegyen viszem az oltár felé.

Ó, de szépek, de fényesek, de kincses gazdagok ilyenkor!

És pedig mohó vággyal szedem-szedem össze a most felcsillanó aranszemeket szürke iskolaporunkból. Ékességet ver belőle a szívem szeretete és első aransugárnak helyezi a monstranciára.

III. «Ti is úgy tehettek.»

Ti is úgy tehettek mind-mind. Király, herceg és szolga, katona és művész, kopott irodai munkás, verejlékkel dolgozó napszámos, tintásujjú diák, asszony, férfi és gyermek, mind-mind valamennyi.

Ti is megtaláljátok az aranszemeket... Térdeljétek az oltár elé, nézzetek be egyenesen, fényes pillantással a Legszentebbe és rajta át nézzétek a ti világotokat.

Az államférfi meg fogja látni politikán és kulturán át a lelkek szükségleteit. A művészt magasabb eszmék ihlete szállja meg. A katona gyakorlataiban és engedelmségben szent hűséget lát. Az a kopott diurnista a kötelességteljesítés és társadalmi érdekek szolgálatának fénypontjait fedezi fel gyűlölt aktáiban. Dohos levegőjű boltokból fényesen villan elő a kiszolgálás becsületességének és a könyörületnek fénye. A napszámos Isten kezenyomát látja harmatcseppekben tündökölni terményein.

A férfi rokot lát embertársában és Istentől küldött társat hitvesében ott az oltár előtt. Az asszony Jézuskáknak látja gyermekeit és a gyermek nagy örömeiben szemléli Jézuskát. Fényessé, aranyossá válik a kopott világ így az aranyosok előtt...

Kopott, fáradt lelkek próbáljátok meg, ti is így tehettek.

(Folytatása következik.)

Blaskó Mária.

A kőszegi oltáregyesület. A bájos fekvésű Kőszeg lelkes társadalma megalakította az oltáregyesületét. A szombathelyi egyházmegye püspöke apostoli buzgósággal áll a szervezés élére. A helyszüke miatt a következő számban számolunk be bővebben.

TÖRTÉNELMI TÁR.

A kassai Krisztus-teste társulat.

A KASSAI szent Erzsébet-templom már a XV. század elején tűzhelye volt a legméltóságosabb Oltáriszentség különösebb tiszteletének. Sőt Kassa szentséges kincse, a Krisztus vére erekye egyenesen eucharisztikus kegyhellyé avatta a templomot. A templom központja volt minden eucharisztikus mozgalomnak. Itt székelt a Krisztus-teste társulat is, melyet a város polgárai alapítottak a szentségi Úr Jézus tiszteletének emelésére és terjesztésére.

A kassai Krisztus-teste társulatról legrégebbi adatunk 1516-ból való. A szent Erzsébet-templom kincstárának 1516. évi jegyzékében¹ esik szó a társulatnak egyik miseruhájáról, melyet annakidején *Gurntler* Imre ajándékozott a társulatnak. Hárompapos miséhez való teljes fölszerelés volt ez, vagyis kazula két dalmatikával, zöld színben. Ebből a fölszerelésből is sejthetjük, hogy a társulat közös ájtatosságát nagy fényvel ülték meg.

A miseruhára vonatkozó följegyzés 1516-ból való; de maga az adat korábbi időre utal. S hogy a kassai Krisztus-teste társulat főnnállott már a XV. században, azt két körülményből is következtethetjük.

Egy az, hogy a kassai Erzsébet-templomban *Krisztus-teste oltár* is volt. Már pedig Krisztus testének oltára és társulata együtt szokott járni. Az oltárnak alapítási éve ismeretlen, oklevelek is csak a XVI. században említik, de bizonyára még a XV. századból való volt ez az oltár.

Biztosabb támasztópontot nyújt a kassai dómnak egyik *misealapítványa*. 1475-ben egy nagybányai házaspár 52 aranyat hagyományozott arra a célra, hogy a kassai Erzsébet-templomban minden csütörtökön énekes nagymisét mondjanak az Oltáriszentség tiszteletére, minden hónap első csütörtökjén pedig szentséges körmenetet tartsanak mise előtt.² Ez a szentségi társulat szokott heti és havi ájtatossága. A csütörtöki nagymise szokásban volt például a pozsonyi, nagyszebeni, lőcsei és budai Krisztus-teste társulatnál. A szentségi körmenet pedig rendszeresítve volt a nagyszebeni társulatnál s hihetőleg a budainál is. A kassai misealapítvány is nyilván összefüggésben állt a Krisztus-teste társulattal s az Oltáriszentség tiszteletének mélyítése mellett egyben a társulati istentisztelet fényének emelését is célozhatta. Eszerint a kassai Krisztus-teste társulat 1475-ben nemcsak hogy már főnnállott, de virágzásnak is örvendett.

¹ Történelmi Tár. 1882. évf. 719. l.

² Erről bővebben szoltam az «Örökimádás» 1914. évi 16. lapján.

Utolsó adatunk a társulatról 1522-ből való. *Seydel* János, *Seydel* István kassai városi jegyzőnek fia, 1522 február 19-én kelt végrendeletében megemlékezett a Krisztus-teste társulatról is. Házáról akként rendelkezett, hogy azt adják el s az így befolyt összeget osszák szét a kassai vallásos társulatok közt, egy részét pedig fordítsák jótékony célra. A Krisztus-teste társulatról elsősorban emlékezik meg s a ház értékének negyedrészt hagyja rá azon kikötéssel, hogy a társulat tagjai az adományozónak és szüleinek lelki üdveért imádkozzanak.¹ Végrendeleti hagyományok révén anyagiakban is gyarapodott a társulat, hogy annál buzgóbban szorgalmazhassa kitűzött célját.

A régi hagyomány s a régi eucharisztikus szellem ujult meg, midőn a Mária Terézia korában megindult eucharisztikus társulati szervezkedés hatása alatt 1758 június 24-én Kassán is megalakult az Oltáriszentség társulata, mely a jozefinizmus koráig szép működést fejtett ki.

Timár Kálmán.

Az Oltáriszentség és a háború. A katakombák korabeli hit és bizalom ébredt fel milliók szívében a legméltóságosabb Oltáriszentségben lakó Úr Jézus iránt. Katonáink siettek lelküket megtisztítani, hogy azután az Úr Jézus szent testével erősítsék magukat. Előkelő katonatisztek épúgy, mint egyszerű közlegények kimondhatatlan bensőséggel várták az Urat szívükbe. Erős férfiak szemében könnyek csillogtak; kik máskor bántották az Urat, most határtalan bizalommal esdekeltek hozzá. S az itthonmaradtak nem szünnek meg vigaszt és erőt keresni a tabernakulum rejtett lakójánál. Más évben csak a husvét előtti időben járult annyi ember a szentáldozáshoz, mint most a háború idejében. A püspöki kar ország-szerte az Oltáriszentséghez hívja a csüggedő és szenvedő lelkeket. Szent-séges misék tartatnak vasárnaponként. Sőt a bíboros hercegprimás egész egyházmegyéjére elrendelte, hogy imaórák tartassanak a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt. A katolikus sajtó hölgybizottsága már a körlevél intézkedése előtt végigjárta a főváros templomait, hogy ott imaórák tartassanak a szentségi Úr Jézus előtt. S csakhamar hatalmas plakátok hirdették mindenfelé, hogy a főváros egyes templomaiban mely órában tartják az imaórát.

Az Örökimádás-templomban augusztus 13-án (csütörtök) este 7-től 8-ig volt az első imaóra a hadsereg győzelméért. Annyi embert ritkán lát falai közt egy templom, mint itt volt jelen s annyi bensőséget sem talált még a szentségi Jézus a szívekben, mint a háború sikeréért imádkozóknál.

¹ Történelmi Tár. 1895. évf. 385. l.

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: DR. SZYLLABA EMIL.

X. Pius — XV. Benedek.

SÍRBA szállt a nagy pápa, X. Pius. Valóban a legméltóságosabb Oltáriszentség pápája volt és mivel az isteni gyermekbarátot, az Úr Jézust, kimondhatatlanul szerette, azért kedvelte az ifjúságot is kiváló módon. Hiszen nem lehet Jézust szeretni, az ifjúságot pedig nem. Vagy ha valaki mondja, hogy szereti Jézust, de az ifjúságot, a gyermekeket nem szereti, annak hazug a szava. És vajjon miért van ez így? Azért, mert Jézusnak szemefénye az ifjúság.

Hogy az elhunyt szentatyja mennyire kedvelt titeket, azt legjobban mutatja, hogy amikor a gyakori szent áldozást sürgette, leginkább tirátok gondolt. Tudta ő, hogy mennyire kívánczok a szentségi Úr Jézus után; tudta azt is, hogy mily örömmel lát titeket a kegyes Üdvözítő az ő asztalánál, azért hívott titeket a szentáldozáshoz, megengedte, hogy akár naponkint is táplálkozzatok angyali kenyérral.

Az Úr Isten 11 évig hagyta őt köztünk a pápai széken, ekkor magához hívta. Már régebben betegeskedett, a mostani nagy véres háború pedig sok keserőséget okozott jóságos lelkének. Sírba szállt, egy és ugyanazon templomban nyugszik a legelső pápával, Szent Péterrel — mi sohasem fogjuk őt elfeledni s ő sem feledkezik meg rólunk ott, ahol már nem a kenyér színében, hanem színről-színre látja az Úr Jézust.

Hány gyermek előzte őt meg a szép mennyországban, aki azért tudott tisztá lélekkel meghalni, mert X. Pius rendelete alapján sokszor áldozhatott! Milyen ujjongással fogadták az ő istenfélő lelkét, mily diadallal kísérték az ő jóságos szentatyjukat az Úr Jézus trónja elé. Ezek az ő angyalai; az Úr Isten elébe küldötte őket.

Reméljük, hogy csakugyan az égben van s onnan tekint mindnyájatokra. Virágoknak néz titeket, melyeket az Úr Isten dicsőségére ő táplált az isteni kenyérrel, az áldott anyaföldnek ezen buzatermésével mint ahogy a virág is a földből szívja föl gyökerén át élelmét. Ő frissítette fel lelketeket a szentáldozással, a szívetekbe térő Úr Jézussal, aki láthatatlanul leszáll az égből az oltárra, hasonlóan a harmathoz, amely fölűdíti a virágot. Ő engedte meg, hogy gyakrabban járuljatok a lelkek napjához, az isteni Üdvözítőhöz, mert a virág sem tud napfény nélkül megélni s a ti lelketek sem Jézus nélkül. Mivel pedig Isten kedves virágainak tekint titeket a boldogult szentatyá, azért bizonyára kéri Istent, hogy ne hagyjon titeket elhervadni.

S íme az Úr Isten már is gondoskodott róla, hogy X. Pius után oly szentatyát kapjunk XV. Benedek pápában, aki bizonyára szereti a gyermekeket, az ifjúságot, mert nagyon szereti a szentségi Úr Jézust.

A gyakran áldozó gyermeknek arra, hogy ezt megértse, elég lesz megmondanom, hogy mostani szentatyánk az ő szentmiséje után másfél óra hosszat végzi a hálaadását. Ugyebár, csak azzal szeretünk sokáig beszélni, aki közel áll a szívünkhöz? Akit nem kedvelünk, az elől sokszor kitérünk, hogy ne is találkozzunk vele. Mily közel állhat az Úr Jézus a szentatyá szívéhez, mennyi mondanivalója lehet hozzá, hogy ily hosszú hálaadást szokott végezni! De mennyire ismerheti is az Úr Jézust, mily jónak, édesnek, hatalmasnak tarthatja, hogy szinte alig tud tőle megválni a szent miséje után! Hiszen ismeretlen emberekkel nem szoktunk beszélgetni, elmegyünk mellettük, sokszor rájuk sem nézünk.

Ámde, ha a szentatyá jól ismeri a szentségi Úr Jézust, akkor azt is tudja, hogy a gyermekeket nagyon kell szeretnie, mert különben semmiféle örömet sem okozna az Úr Jézusnak. És ha ennyire kedveli a szentségi Jézust, szereti Jézus szemefényét, az ifjúságot is.

X. Pius pápa bizonyára hálát ad Istennek, hogy a gyermekekkel nagy jót tehetett, mikor nekik a gyakori szent áldozást hirdette; hálát ad azért is, hogy az Úr Isten XV. Benedekben oly utódot rendelt neki, aki épúgy szereti az ifjúságot, mint amennyire ő szerette: adjunk mi is hálát az Úr Jézusnak, hogy nekünk e két szentatyát adta és hálából szeressük annál jobban a legméltóságosabb Oltáriszentséget.

X. Pius nyugovóra tért, mert gyenge teste már nem bírta tovább az életküzdelmet; akkor hagyta el a földet az ő istenfélő, jóságos lelke, amikor lángbaborult a világ és gyilkos tüzelés dőreje hangzott mindenfelé. Az új szentatyá alatt tovább folyik a harc. Rettenetesen nehéz ily időben az anyaszentegyházat kormányozni. Siessetek segítségére: ajánljatok fel a szentatyáért szentáldozást, hogy az Úr Isten erősítse, felvilágosítsa és vezesse őt. Áldja meg az Úr Isten az ő imáit, amelyekkel

Jézus szentséges szívéhez fordul, hogy először győzelemre segítse az igazságot, azután pedig a fejedelmek és népek szívét úgy irányítsa, hogy békesség legyen. Adja meg az Isten a szentatya könyörgésére, hogy ezentúl a békés idöket mindenki jobban megbecsülje, mint eddig s azokat ne vétkezésre, hanem lelke üdvösségére használja fel.

Az Úr Isten sokszor a kicsinyeket választja ki, hogy általuk nagy dolgokat műveljen. Talán épen a ti szentáldozástok hozza meg a szent atyának az anyaszentegyház kormányzásához szükséges erőt, hadseregünknek a végleges diadalt s a világnak a békét.

FESLŐ BIMBÓK

A kis hős.

(Folytatás)

Mire Laci a templomba ért ép harmadikat harangoztak. A tisztelendő úr már öltözködött a sekrestyében és rámosolygott szeretettel a kipirult fiúcskára.

— Elkéstünk, Lacikám?

— Zolinál voltam — pihegett Lacika és izgalmaiban még köszönni is elfelejtett. — Igaz, tisztelendő úr kérem, hogy nem lövik le?

A pap arca elkomorodott.

— Az meg lehet könnyen fiacskám, Imádkozz érte a szentmisén.

Laci szeme kerekre tágult.

— És ő... ő nem is gondolja!

— Hiszen nem is szabad tudnia, különben félné. Más meg úgy se félti szegény árvát. No de hiszen a hazáért is kell áldozni és életet kockáztatni, úgy-e?

Laci nem felelt. Kerekre nyílt gyermekszeme fénylett, mintha angyal-kákat látna és különös mosoly játszott ajkain.

— Akarsz még valamit, fiam?

— Tisztelendő úr kérem, gyónni szeretnék.

Lacika mindennapos áldozó volt, nem lepte meg a papot a kérés. Türelmesen tette le a misekönyvet és leült a gyónószékbe.

Nemsokára már megszólalt a csengő és a tisztelendő úr kilépett kis ministránsával.

Csendes, szomorú kis mise volt... A kóruson nem énekelt senki — az orgona nem búgott — a csendben csak néha-néha zokogott fel egy-egy öregasszony, akinek gyermekét elvitték háborúba...

Agnus Dei-re szólalt a csengő... A pap meglepetve nézett Lacikára... Mikor az Úr Jézus szent testét nyújtotta neki, a kis fiú szemében könnyek égtek és mégis olyan fényes mosolygásban sugárzott az arca, mintha magát a Jézuskát látná angyali szemekkel...

***

A kis zsidó fiú unatkozva ült a dombon. Egy rúd csokoládét szopogatott és arra gondolt, hogy most már úgy se jön senki, jó volna ebédelni menni...

— Szervusz, Zoli!

Megfordult... Lacika állt ott. Halvány arca sötét vörös tűzben égett, kék szeme lángolt és hangja reszketett az izgatottságtól...

— Mi van, Laci?

— Semmi... Fuss haza ebédelni, addig én itt maradok.

— Kikapok — huzakodott a fiú. — Itt kell maradni, mert megver a gazdám.

— Mondom, hogy itt maradok addig. Azután nem kell hazamenni, pénzt hoztam neked, szaladj le a piacra venni valamit.

Zoli csillogó szemmel vette át a koronát. Azután futva indult le a domboldalra, hogy idejekorán visszaérjen.

A másik pillanatban Lacika térdre hullt. A templomkereszt irányában fordított kigyúlt arcocskájára ünnepélyes nyugalom ült, a napsugár glóriát sugárzott aranyos fűrtel közé.

— Jézuska — imádkozott a kis fiú — Jézuska, hallgass ide, hisz a szívemben vagy! A póstán hallottam, hogy sürgönyt kaptak... Most fog jönni az ellenség... Jézuska, hallod?... Jézuska, figyelj rám! Én azért küldtem le Zolit, mert ő zsidó és ha mégis lőnének, nem jut a mennyországba... Nekem pedig könnyű, mert Te a szívemben vagy és ha lelőnének véletlenül, magaddal viszel úgyis az égbe... Úgy-e, Jézuska? És... Jézuska áldj meg — már jönnek!

Egy autó robogott el a domb alatt. Laci felugrott, felkapta a zászlót és intett a híd felé... Az autó egy pillanatra megállt, valaki odalent irtóztatosan elkáromkodta magát és puskadurranás hangzott el...

Lacika szeme előtt összefolyt a zöld domboldal, a derűs ég és a templomkereszt — imádlak, szeretlek suttogták ajkai és végigeseit a földön.

Mire újra fölnyitotta szemeit emberek térdeltek körülötte... Mellette hangosan zokogott Zoli, a kis fiú és föléje könnyes szemekkel hajolt a tisztelendő úr...

— Tisztelendő úr — suttozott Lacika — tessék megmondani a mamának, hogy ne sirjon, mert... én akartam... meghalni... Zolti helyett... Mert ő nem jutott volna a mennyországba... engem pedig biztosan odavisz a Jézuska...

Szivére mutatott, hogy ott van a Jézuska és még egyszer elsuttogta a gyakran áldozók jelszavát:

— Imádlak... szeretlek...

Az utolsó szónál fényes mosoly vonult a kis vértanú ajkaira, aki egyszerre áldozta fel életét a hazáért és egy másik kis lélekért... Utolsó mosolyát már az Úr Jézus viszonzta fönt a magas mennyországban, ahol szivére zárta a kis hőst, akit az Ő szent teste tett olyan erőssé...

A háború elmúlt, újra béke van, minden a régi nyugalomban. Csak egy új kis sírhalom emelkedik kint a temetőben... Barnaképű, szurtos kis inas lopózik oda... meg-megáll, körülnéz, akkor letérdel a kereszteske mellé:

— Lacika — suttogja könnybe fuló hangon — csak mondani jöttem neked, hogy megtettem, amit akartál... Holnap megyek először áldozni...

Lacika, Lacika... imádkozzál értem fönt a mennyországban!

Blaskó Mária.

MÁRIA-RADNA.

Mi az, mi a lelket
Magával ragadja,
És a komor időkben a
Hangulatot adja?

Csendülése tán
Régi, szent regének,
Melyben mindig gyönyörködik
S elmerül a lélek?

Multról a köd oszlik,
Szétszakad a fátyol;
És a rege így hangzik az
Idők homályából:

Völgy felett, a hegyen
Kicsi kápolnácska,
Itt mélyed a környék népe
Istenimáadásba.

Messze földön ez az
Egyedüli templom.
Itt még miséf szolgáltnak,
Egyedül ez nem rom.

Völgybe lenn a Maros
Kanyarog csendesen.
Túl a vizen lármás tábor,
Sok török, szerecsen.

Táborukból később,
Átjönnek a vizen,
S vezérük a lakosságnak
Ily parancsof izen:

«Mindent, amitek van,
Érték, drágaságok,
Mindent, ami szép és kedves,
Nekünk átadjátok!»

Kemény volt a parancs,
De meg kellett lenni,
Szépet, kincset, mind a török
Lába elé tenni.

Volt ott arany, ezüst,
Kincs, bégető állat —
De a török minderre csak
Egykedvűn von vállat.

Annai zsarolás folyt
Már itt, e nép között,
Hogy a régi jólétéből
Egész kivetkőzött.

Amije megmaradt,
Odavitte szépen,
De a vezér kemény hangon:
«Még ez kevés nekem!»

S megakad szeme a
Kicsike kápolnán,
Felkacag — «majd találunk még»,
Mintha én nem tudnám!

«Rongyos gyaurok, tudom,
Kincs van a templomban,
S titkokat felkutatni
Magam megyek! nyomban!»

Lován ülve marad,
Úgy megy föl a hegynek.
Nyomában meg, rendetlenül,
Harcosai mennek.

Könnyes tekintetek
Kiserik el őket, —
S leborulni láthatni a
Völgybe lennlevőket.

Ajkakon ima kél,
Szívlángok fölégnék;
Tömjénfüstként száll az ima
Fölfelé, az égnek.

Lenn a völgyben sírnak
Búsult keresztények;
«Istenünk és szent Szűzanyánk,
Ti ezt engednétek?

«Lóháton ront be most,
Szentelt helyetekre,
S nemsokára kezében a
Szentvér aranykelyhe...»

«Édes égi Anyánk,
Légy a menedékünk,
Ne engedd e gyalázatof!
Könyörögj most értünk!»

És im — egyszerre csak
Káromkodás hangja...
Egyre, egyre... s hegy és a völgy
Megdöbbenve hallja.

Ott a kápolnál
Történt tán valami,
Az a dühös káromkodást
Még egyre hallani.

Lassan-lassan aztán
Fölmert később a nép —
Ott fönn, ami látható volt,
Mily különös kép!

Egyetlen egy helyen
Állt a vezér lóva,
S bármennyire erőködtek,
Nem ment onnan fova.

Kicsi templom előtt
Szikladarab feküdt,
Ehhez nőtt a ló patája,
Ló lábával együtt:

Mikor odaért a
Vad harcimén lába:
Csoda történt — ottmaradt a
Nehéz kőbe zárva...

Röptében a nagyvilág körül.

Az Oltáriszentség a katonáknál, Ezreknél láttam, hogy az Oltáriszentség ereje hősi lelket teremt a katonáknál. A hadbavonuló hadfi eljő a templomba, hogy lelkét rendezze. Elmélyedésében minden fájdalom felzokog lelkében. Eszébe jut családja, gyermekei, testvérei, agg szülei. Eszébe kedves faluja, otthona, szép ifjúsága és szívtépő fájdalommal ül reá az emlékekre a kínzó tudat: mindezt el kell hagynom, itt hagynom, el kell tőlük válnom, hogy talán soha viszont ne lássam. S ekkor oda kiáltom a szószékről: Egy valaki veled megy. Aki hatalmasabb, akiben szüleid, gyermekeid is biznak, kéztördelve imádkoznak; veled megy az Úr Jézus a szentáldozásban, hogy erősítsen, lelkesítsen, megsegítsen. S a titkon előtörő könnyek helyett felcsillan a katona szemében a lelkesedés, elszántság, isteni bizalom s az ilyen katona a szeszital mámorea nélkül is bátran és örömmel megy hazájáért harcolni, mert a legnagyobb hatalom vele megy, attól nem kell búcsuznia és eleven hittel él, szívében a régi magyar harcos öntudata: Ha Isten velem, ki ellenem.

II. Vilmos császár. Vilmos császár nem a katolikus egyházzé, mégis tanulni mehetünk mi, katolikusok az ő iskolájába. Nagy Konstantin császár, az őskereszténység nagy császára sem tartozott az egyházhoz, halálos ágyán keresztelkedett csak meg, némelyek még ezt is tagadásba veszik. Mégis ő a legnagyobb jötevője az ősegyháznak. Véget vetett a háromszázados üldözésnek. Polgárjogot adott az egyháznak. A római hadijelvényre keresztet tett és ez mindent megmagyaráz. Az egyház soha el nem feledi és tényének 1600. évfordulóját minden falusi katolikus templom megünnepezte. Vilmos császár nem Konstantinja az egyháznak, ezt nem akarjuk mondani. De sok vonása a nagy Konstantinnak életre kelt benne. Sokan talán megtalálják ezt nagy katonai talentumuk és világhatalmuk netaláni találkozásában, de mindenesetre sajátos, hogy nagy Konstantin császár harcok hevében — a kereszt jelenése az égen — jutott el a kereszténység erejének, Krisztus hatalmának felismeréséig,

Vilmos császár minden bizalma Isten iránt, mély Isten-imádása és hódolata a Mindenható előtt is a harcok titáni nagyságában lett az egész keresztény világnak oktató példája.

A háború kezdetén templomba küldi katonáit. A győzelmi reményének horgonyát Istenbe veti. A harctérről hazasürgönyöz, hogy imádvá köszönjék meg Istennek az adott győzelmet. Kimondja a német győzelmeket ajándékozó jelszót: mindent Isten nevében és Istenért.

Vilmos császár nem az egyházé, nem a kereszténység kétezeréves romlatlan törzsének hajtása, de becsületes szíve, mélyen evangéliumi lelke a nagy események árjában tökéletesen felismeri a keresztény uralkodó viszonyát Istenhez, érzi Gondviselő hatalmának erejét, vallja Krisztus Urunk Isten-emberi hivatását olyannyira, hogy a világ minden országának uralkodója és alattvalója okuló tanulsággal bámulhatja a világ-verő császár fiúi hódolatát és mélységes gyermeki bizalmát a gondviselő Isten iránt.

EGYESÜLETI ÉLÉT.

Az **Oltáregyesület segélyakciója** érdekében augusztus 28-án népes értekezlet volt az Oltáregyesület üllői-uti házában. A gyűlésen özv. Pallavicini Edéné őrgróf elnökölt. A választmány több tagja, Zichy Sarolta grófnő (a keresztény karitászmozgalom nevében), a terjesztőnk nagyszáma előtt Kánter Károly igazgató fejtegette az együttes értekezlet célját. Az igazgató mindekelőtt kifejezést adott ama mélységes gyásznak, amellyel sírjába kíséri az Oltáregyesület X. Pius pápát, kiben egy szentet és eucharisztikus szellemével a jó Isten kiváltságos és providentialis eszközét kell tekintenünk.

Együttal az oltáregyesület részvétét fejezi ki az elnökkasszony ő excellentiájának édesanyjának, a fenkölt lelkű és szentéletű özv szék-

helyi gróf Majláth Györgyné halála felett. Az Oltáregyesület és Örökimádás templom, melynek épftésére 200.000 koronát adományozott, soha sem fogja emlékét elhomályosodni engedni. Ezután bőven és lelkes beszédben kifejti az igazgató az Oltáregyesület szerepét és munkakörét a háború tartamára. Ezt lapunk más helyén hozzuk.

A gyűlés eredménye gyanánt lelkes munka folyik az Oltáregyesületben, ahol folyton a sebesült katonák részére dolgoznak és 63 sebesült ápolásban részesül. Siessen minden oltáregyleti tag támogatni az Oltáregyesületet anyagilag, hogy hazafias áldozatát, melyet a szorongatott és szenvedő haza oltárára tesz, meghoznassa.

A sebesültek gondozása. Anyagi szükségletéről, amely természetesen

igen nagy, részben a terjesztőnk gyűjtése gondoskodik. Az orvosi kezelést *dr. Lumniczer József* egyetemi tanár, udvari tanácsos és *dr. Takács Márton* végzi.

A betegek lelki gondozását az Örökimádás-templom lelkésze végzi.

Jó hatással volt betegeink kedélyére, amely a lehető legjobban, a sok előkelő látogató, kik sorsuk iránt is érdeklődtek.

Magas látogatásukkal kitüntették elsősorban *Augusztá* főhercegaszszony, továbbá: *dr. Váradi Árpád* érsek, *dr. Glattfelder Gyula* püspök, *Kánter Károly* prelátus, *Hanauer István* apát, *Rott Nándor* prelátus, *örgróf Pallavicini Edéné* ő excellentiája, *gróf Csekonits Endre*, *gr. Csekonits Endréné*, *gr. Apponyi Lajosné*, *gr. Károlyiné*, *gr. Nákó Sándor*, *gr. Zichy Rafael*, *br. Szentkereszty Béla*,

gr. Edelsheim-Gyulai Lipót, *Kiss Aladárné* stb.

Ápolónőink a következők:

Özv. Barta Istvánné, *Ebergényi Sándorné*, *özv. Máriai Károlyné*, *Emerich Gottfriedné*, *Szilágyi Lajosné*, *Kapisinszki Ervinné*, *Linz Rezsőné*, *Mentusz Károlyné*, *Marotti Kálmánné*, *Cseley Józsefné*, *Cseley Ilus*, *özv. Kosár Andrásné*, *özv. Epériessi Ferencné*, *özv. Wertmüller Béláné*, *özv. Buchhauer Jánosné*, *Veszprém Józsefné*, *Deli Gáborné*, *Tolnai Józsefné*, *Termes Józsefné*, *Darnai Józsefné*, *Danis Jánosné*, *Horváth Mátyásné*, *Ozorak Antalné*, *Mohanyit Miklósné*, *Nóé Vendelné*, *Kattinger Lipótné*, *Kaufmann Józsefné*, *Gergely Imréné*, *Noszkay Istvánné*, *Schreiner Józsefné*, *Mersits Lajosné*, *Oszlai Jánosné*, *Monzák Ferencné*.

Eucharisztikus triduum a háború sikeréért. A legmagasabb körök kívánsága felkereste Erzsébet királyné fogadalmi templomát azzal a kéréssel, hogy a háború sikeréért rendezzen az Oltáregyesület eucharisztikus triduumot.

Mind a három napon át — szeptember 5, 6, 7. — délelőtt minden órában szentmisék voltak. Délután ünnepi szentbeszéd és áldás. Első napon beszélt *dr. Vass József* p. kam., második napon *Pater Biró Ferenc* rektor, harmadikon *dr. Babura László* lelkiigazgató. Az ünnepi áldást az első két napon *dr. Hanauer A. István* apát, a harmadikon pedig *dr. Glattfelder Gyula* püspök tartotta. A triduum fénypontja a vasárnapi 10 órai infulás nagymise volt, melyet *dr. Váradi Árpád* mondott. A hívek buzgón látogatták a templomot és tömegesen járultak a szentségekhez.

***

Az oltáregyesületek figyelmébe! Az oltáregyesületek hivatása a háború tartama alatt utána nézni, hogy a katonaság istentisztelethez jusson. Iskolaépületekben vagy kórházakban, ahol százával vannak katonák és betegek, *vasárnap oltárt kellene állítani és szent misét mondani.* A vallás ereje és vigasza szükséges a mi hadfiainknak. Az oltáregyesület talán oltárszerelvényt is tud adni. Kérjük az oltáregyesület vezetőit, hogy figyelmüket erre a fontos ügyre is kiterjesszék.

Walsér-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik

teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival
megjelent és kapható

Közönséges papíron:

Vászonkötés	3 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	5 „ — „
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	6 „ — „

Műnyomó papíron:

Vászonkötés, vörösvágás	4 K — f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal	5 „ 50 „
Bőrkötés, aranyv., tokkal	6 „ 50 „
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával	8 „ 50 „

Japán papíron: (az egész könyv egy ujj-
nyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás	4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 „ — „
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 „ — „
Borjúbőr, párnázva, kazettával	9 „ — „
Borjúbőr, hordozható tokkal	18 „ — „

Walsér-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetűs hatodik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel
nagyobb a kisebb alakú kiadásénál: K. Sávely Dezső
festőművész rajzaival.

J6 papíron:

Vászonkötés	4 K 60 fill.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 „ 50 „
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 „ 50 „

Japán papíron:

Vászonkötés, bindre fűzve	5 K 20 fill.
Bőrkötés, bindre f., vörösvágás, tokkal	7 „ 50 „
Bőrkötés, bindre f., aranyv., tokkal	8 „ 50 „
Borjúbőr, bindre f., aranyv. párnázva kazettával	11 „ — „

Liguori sz. Alfonz

Üdvösség Útja (elmékedések).

Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülöben.

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy
utánvétellel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamát 1 K 40 fill.-jével.
még kaphatók ————— egyenként

Oltáregyesületi érmek

aluminiumból, újzeüstből vagy valódi ezüstből többféle kivitel-
ben kaphatók Kalocsán a Rózsafüzérszövő Házipari Vállalatnál.
Csinos és tartós szentolvasók. Érmek, keresztek, szentképek,
skapulárek, skapuláre-érmek és egyéb kegytárgyak. Első szent-
áldozási képek. Imakönyvek és hitbuzgalmi művek. Lurdi víz.

Árjegyzék ingyen és bérmentve.

Cím: _____

RÓZSAFÜZÉRIIPAR, KALOCSA.

